

Dominicaanse familie Vlaanderen

Kerk en ambt

I. Onze visie

Kerk zijn 'hier en nu'

Jezus van Nazareth heeft geen kerk gesticht. Hij heeft wel mensen geroepen (leerlingen en apostelen) om bij en met Hem de Blijde Boodschap van Gods koninkrijk te verkondigen. Hij heeft een beweging op gang gebracht.

Na zijn kruisdood hebben vrouwen en mannen die Hem gevolgd waren, gedreven door hun verrijzenisgeloof, die beweging verder uitgebouwd. De eerste christenen riepen mensen op in Jezus te geloven en zich te bekeren tot zijn levenshouding. Christengelovigen vormden van meet af aan gemeenschappen die steeds intensiever werden door de samenkomsten in huiskerken waar eucharistie gevierd werd. Ze zorgden voor elkaar en voor noodlijdenden onder hen en buiten hun gemeenschap. Pas veel later hebben christengemeenschappen zich georganiseerd in een gestructureerde maatschappij met episcopen, presbyters (oudsten) en diakens. Een echte hiërarchie, met kerkordening, kwam pas in de derde eeuw tot stand.

De overgeleverde kerkordening moet vandaag dringend herzien worden in het licht van het evangelie, inspeland op de huidige cultuur en steunend op redelijke argumentatie. Zo mag er bijvoorbeeld in de kerk geen vrouwendiscriminatie meer zijn en ook geen dictatuur van het absolutisme noch van het relativisme. Dogma's, bepaalde officiële opvattingen over voorbehoedsmiddelen, de houding tegenover gescheiden hertrouwd en homo's, het priestercelebaat, moeten herbekeken worden. Structuren zoals parochies en federaties moeten ten dienste staan van de grote gemeenschap. Wereldwijd moet er vanzelfsprekend veel veranderd worden; we denken o.m. aan de hiërarchie. Hier en nu moet de lokale kerk vooral oog hebben voor de gemeenschapsmakende liefde van de christenen, voor een eigentijdse verkondiging en catechese, voor de strijd tegen de armoede en het onrecht. We moeten werk maken van een toegankelijke, aansprekende en inspirerende liturgie.

Voorgangers

1. We hebben behoefte aan een goede theologie van het begrip 'wijding'! Is de wijding van een christen een ontologische verheffing waardoor zij/hij een 'sacraal' iemand wordt die bovenaards in een 'goddelijke sfeer' leeft en over (magische?) krachten beschikt die een 'gewone leek' niet heeft?

Of is wijding een aanstelling, een instemming met en goedkeuring van haar/zijn 'toewijding en bekwaamheid' door de plaatselijke gemeenschap, en/of door de bisschop in samenspraak en overleg met andere christenen? Christenen kunnen voorgaan op basis van het 'algemeen priesterschap van alle gelovigen'. Het recht op eucharistie heeft voorrang op de wijding van een mannelijke celibataire priester.

2. De functie van een 'voorganger' is niet alleen liturgisch of kerugmatisch (prediking) Zij/hij moet vooral zorgen voor de kerkopbouw ter plaatse. Haar/zijn taak en is dus wezenlijk pastoraal in al zijn facetten: leidend, zorgend, nabij ... Het was vroeger in het eerste millennium de regel dat wie voorging in de pastoraal ook voorging in de verkondiging en liturgie.

Voorgaan is een middel, geen doel op zich. De voorganger is een instrument waardoor - en de kerk is de ruimte waarin - de Gezalfde zijn presentie steeds weergeeft in de gestalte van brood en wijn, van breken en delen.

II. Onze conclusie

We stellen vast dat er op de werkvloer te weinig gebeurt en we willen de noodzakelijke veranderingen geen stille dood willen laten sterven. Daarom blijven we er op aandringen, zonder te provoceren. We opteren voor een geloofwaardige orthodoxie in een koersveranderende trouw.

In het Jaar van de Priester, waarin slechts één priester in Vlaanderen gewijd wordt, is een open dialoog in een constructieve sfeer met de kerkleiders dringend aan de orde.

Hoe en met wie moet het anders verder? Zal de basis nog blijven wachten op een kerkhervorming?

3 december 2009

Zie www.dominicanen.be